

PANGAIA

1

er was een tijd
in een ver vroeger
dat ik nog ongedeeld
in sluimer lag te dromen

één eiland in de oerzee
was ik
nog niet verdeeld
in continenten landen steden
ik was nog niet gescheiden
door grenzen hekken zeeën
ik was nog één

2

en met mij
deze wereld van voorheen
op mij
het eiland in de oerzee

leefden jullie
mens
mijn kinderen

nog niet verdeeld
in continenten landen steden
nog niet gescheiden
door grenzen hekken zeeën

mens
als ik
was toen nog één

3

maar op een dag scheurde ik uiteen
vanuit mijn diepte rezen bergen op
water kolkte woest en sleet rivieren in mij uit
mijn continenten dreven van elkaar

dat was niemands schuld
het was geen straf of vloek
het gebeurde – dat was alles
en ik kon er niets aan doen

4

maar jullie raakten gescheiden
door mijn water
mijn diepte
mijn vuur
en mijn rotsen

moeders zagen hun zonen niet meer
vaders raakten hun dochters kwijt

ik huilde met mijn kinderen mee
mijn zeeën werden zout

5

vanaf die dag
de dag dat ik in stukken scheurde
raakte jullie op drift

en verdwaalden
op zoek naar elkaar
en generatie op generatie
vervaagde het gemis
tot herinnering

en vervaagde de herinnering
tot een droom
die steeds moeilijker bij waken
terug te halen was

toch bleven jullie op zoek
naar een verloren paradijs
dat al lang geleden
bulderend
tussen breuklijnen was verzwolgen

a

sommigen dachten
we hebben het gevonden
en nu wij het gevonden hebben
willen wij het niet kwijt

ze bouwden muren
steeds hoger

eerst verdween hun uitzicht
toen verdween hun daglicht
op het laatst verdween de maan

en in die donkere holte verborgen
vermoedden zij hun paradijs

b

en de mensen in dat duistere paradijs
zetten hekken en grenzen neer
en mannen met geweren

of mannen met ergere wapens nog:
met formulieren

zij wisten niet meer op welke dag
zij de mensen tegenover hen
niet meer als spiegel zagen
maar als vreemde

hun gemis was versteend
en lag koud
diep in de borstkas

c

niet langer één
de mens
en toch zijn zij
hetzelfde

en allemaal verdwaald

de mens op drift
zonder haven of schip
net zo goed als de mens
die aan een valse droom geankerd ligt

maar de aarde is rond
en geen weg ooit echt doodlopend

6

en zoeken blijft de mens
jullie zwermen uit over mijn aarde
maar vinden nooit wat het gemis
dat in de borstkas klopt
kan dichten

zolang jullie je niet herinneren
dat jullie zoeken naar elkaar

en zolang de mens blijft zoeken
blijven de zeeën zout